1.

повстанців, як мурах, не тисне листя матове.

у проміжку листань їх білі черевця

проблиснуть крадькома, і навіть автоматами

не дострілятись до припухлого лиця,

не вгледіти, яка вода в колибі каменя

судому доторка до зголоднілих губ,

які тонкі слова у буковім обрамленні

перетікають з них на перегнилий луб,

до кого цих повстань наміряно по котики,

щоб тільки мурашва й сховалася в траві;

прогорнеш листя мли на теплій голові:

там золоті гриби в кашкетику екзотики

повстануть до колін, а від коліна зась:

засліплений обцас травою і потравою;

мурахи молоді у бій виходять лавами,

а жодного не встиг розгледіти в анфас

2.

інтервенція листя,

пора віддирати кору.

покоритися місту,

як власному міхуру.

де навпочіпки небу

постали ні тля, ні тло.

і останню амебу

розплющити западло.

розкриваючи шкіру

і виївши все дотла,

заховатися звіру

вже нікуди.